

Anna Klindt Sørensens Fond

Legat 2019

Billedkunstneren NATALIE MÉGARD

Det besjælede rum

For cirka en halv snes år siden besøgte jeg en udstilling på Sophienholm, med flere forskellige kunstnere. Der var fine ophængninger i rum og sale, malerier, tegninger – og så gik jeg ind ad en dør og standsede op, ganske forundret, fordi her ”sang” et farvefelt og tonede derved sammen med rummets proportioner, lyset fra vinduet, og installationens øvrige elementer.

Det var overraskende, jeg husker feltet som orange, gennemlyst, så det virkede, som om feltet i sig selv lyste og derved aktiverede og omdannede hjørnerummet til en helhed – en kunstnerisk installation.

Her havde Natalie Mégard sat ind med kunstnerens åbne øjne/sind, refleksioner og målrettede komposition og skabt et kunstværk, som udelukkende eksisterede på stedet i udstillingens forløb.

Værkets titel var ”Indflytning” – et rum med paneler, presenning, træ og plastfolie, fandt jeg ud af mange år senere.

Sådanne oplevelser sætter sig spor i én, ikke bare som en skærpelse af de synsmæssige oplevelsesmuligheder, man som menneske ejer – men som igangsætter af nye tankemæssige veje .

Vi vænnes ellers til at lægge bestemte betydninger i elementer i det offentlige rum, hvor vi færdes – din indsats som kunstner er med til at formidle frigørelsen fra vanetænkning og ”blindhed”.

Det er ved anvendelsen af færrest mulige elementer, du arbejder – men de har den stærkeste samvirken og virken sammen med det rum, de bliver en del af.

For eksempel ved gruppen Transits udstilling tilbage i 1987 på Sophienholm, med en stram komposition i værker ”9 steder”. Tonedelene består af tagpap, plaststumper, vejarbejdstråd og asfalt – arbejdet op i felter, steder, på en sådan måde, at felterne i bygningens paneler og døre er med til at samle kompositionen.

”Den nyfødte” vist 10 år, i 1997, senere på Den Frie. Det var en delvist gennemskuelig rumlig konstruktion af træ og hvidligt sikringsnet, indeholdende endnu et rum, ukendt, i sit inderste blændet for indsyn af et udfoldet lodret hængende stofstykke, et gardin.

I gruppeudstillingen på Den Frie i 2001 "De 16" viste du "I dødens område" var bygget op af MDF-plade, træ og med voksduk, tæt og tungt omsvøbende som et klæde over et intet.

I 2014 viste du et "Rummaleri" på PRO's udstilling på Gammelgaard i Herlev – en større åben trækonstruktion, med moduler af farvefelter i stof og plast, bevægende sig inde i konstruktionen, hvor lysfelter fra vinduerne spillede med.

"Uno" 2017 blev opført i forbindelse med udstillingerne i kunstnerhuset i Classensgades Projektrum D7. Kælderlokalets dystre fremtoning (den beskrives som den "halvmørke og smuldrende kælder") ophævedes, når blikket fulgte den lyse gulmalede konstruktion vandret hen over gulvfladen, og som med en bue forandredes til at vise en begyndende lodrethed. Lokalet deltes med billedkunstneren Tove Storch – og dit greb sikrede både samling af rummet og værkernes integritet.

Til sidst vil jeg gerne citere en lille smule af dine egne ord. Du beskriver dit arbejde i en tekst til en kommende udstilling i portnerboligen på Sophienholm:

"Byggematerialer som træ og plastic anvendes i de store konstruktioner til at vise de poetiske sider af byens rum. Materialerne, bortset fra træet, er altid fundet på gaden, fx stammer et stykke smukt grønt plastik fra renoveringen af Nørreport Station (har ikke fundet en så smuk farvenuance siden). Poesien ser jeg i trivielle materialer, der anvendes på byens byggepladser. Forgængelige materialer, der henviser til en midlertidig, skrøbelig byggeproces. "

Anna Klindt Sørensens Fonds bestyrelse tildeler Natalie Mégard legatet 2019 for det vedholdende og stringente arbejde med ved anvendelsen af enkle midler at skabe og videreudvikle den rumlige kunst.

TILLYKKE!

Kvindernes Bygning, den 6. februar 2019

Lene Rasmussen

